

Європи – Німеччина, Великобританія, Франція, Норвегія та Данія розвивають інвестиційні програми для молодіжного підприємництва – цим самим сприяють залучення молоді та збільшують рівень зайнятості. Залучення інвестицій у наукову, науково-технічну та інноваційну діяльність також вирішує проблему безробіття, адже для реалізації інвестиційних програм та великих проектів потрібні фахівці з відповідним рівнем кваліфікації.

Варто також зазначити, що істотним засобом вирішення проблеми зайнятості є активізація саме регіонального інвестиційного потенціалу. Тепер в Україні спостерігається реформування адміністративно-територіального устрою – включає в себе створення громад, що позитивно впливає на приплив іноземних інвестицій та створення нових проектів. У 2016 р. кількість іноземних інвестицій саме у регіональні проекти України зросла на 15%. Вклад іноземних інвестицій у проекти приведе до розвитку галузі та певних підприємств, що у свою чергу забезпечить створення нових робочих місць.

Отож, підсумовуючи можна зробити висновок, зміцнення інвестиційного потенціалу держави та підвищення інвестиційної привабливості національної економіки позитивно вплине на процес подальшого формування ефективної зайнятості в умовах ринкової трансформації України.

Література

1. «Безробіття в Україні та шляхи його подолання» – експертний круглий стіл. [Електронний ресурс]: база даних / Київська школа економіки. – Електронні дані. – Київ, 2014. – Режим доступу: <http://www.ecopoty.nauka.com.ua/?op=1&z=506>.
2. Державна служба статистики України. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. Діденко Я. О. Формування ефективної державної політики зайнятості в Україні / Я. О. Діденко // Україна: аспекти праці. – 2002. – № 2. – С. 3–8.
4. Федоренко В. Г. Економіка України в умовах глобалізації : підручник / В. Г. Федоренко, Г. В. Лагутін, Т. Є. Воронкова та ін. – К. : ТОВ ДКС Центр, 2015. – 302 с.
5. Оніщенко О. А. Теоретичні аспекти визначення інвестиційного клімату та інвестиційної привабливості / О. А. Оніщенко // Університетські наукові записки. – 2010. – № (33). – С. 246–252.

МАРТА МІНЦЮК

Науковий керівник:

к.е.н., доц. Уніят А. В.

СПЕЦИФІКА РЕГУЛЮВАННЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ РИНКІВ ПРАЦІ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Європейська стратегія зайнятості почала своє існування з 1997 року, коли держави-члени ЄС зобов'язалися створити набір загальних цілей і завдань в області політики зайнятості.

Його головною метою є створення якомога більшої кількості робочих місць, і значно кращими умовами праці, ніж це було колись.

Дана стратегія закладена на чотирьох «стовпах»: працевлаштування, підприємництво, адаптивність та рівні можливості. А саме:

✓ працевлаштування: боротьба з довгостроковим безробіттям і безробіттям серед молоді, модернізація системи освіти та професійної підготовки, активний моніторинг безробітних, пропонуючи їм новий старт в області професійної підготовки;

✓ підприємництво: встановлення чітких, стабільних і передбачуваних правил, що стосуються запуску та функціонування бізнесу і спрощення адміністративного навантаження на малих і середніх підприємств;

✓ адаптивність: модернізація організації роботи та гнучкість робочих домовленостей, відновлення рівнів кваліфікації в рамках підприємств, шляхом усунення бюджетних бар'єрів;

✓ рівні можливості: боротьба з гендерним розривом і збільшення зайнятості жінок, шляхом здійснення політики у відношенні перерв в кар'єрі[1].

Регулювання спільного європейського ринку праці не носить жорсткого характеру: кожна країна здійснює власні програми зайнятості, на рівні ЄС здійснюється їх координація, вироблення загальноєвропейської стратегії зайнятості та допомога окремим країнам, що недостатньо просуваються на шляху виконання стратегії.

Проте, для України притаманний високий рівень зайнятості у неформальному секторі економіки – переважно в селянських господарствах, торгівлі та побутовому обслуговуванні населення, тобто у сферах з низькою продуктивністю праці та незначною доданою вартістю.

Усі проблеми в Україні у сфері зайнятості, пов'язані лише з неефективною державною політикою, оскільки тіньовий ринок праці, частка якого є досить значною, створює можливості для зловживання роботодавцями своїм становищем на ринку праці.

Для більшості регіонів України характерний високий рівень безробіття, реальні показники якого, як правило, суттєво відрізняються від офіційно зареєстрованого.

Варто зазначити, що високий рівень зайнятості в неформальному секторі економіки є спільною проблемою усіх постсоціалістичних держав – як нових членів ЄС, так і тих, які не входять до даного інтеграційного утворення [2].

В кожній європейській країні на сьогодні розроблені та застосовуються різні види та моделі політики зайнятості, однак спільною їх рисою є визнання пріоритетності інвестицій у розвиток конкурентоспроможності трудового потенціалу замість витрат на допомогу безробітному населенню.

В Україні вирішенню даної проблеми може сприяти політика стимулювання малого бізнесу та створення механізмів перетворення непродуктивної «тіньової» зайнятості у неформальному секторі економіки в ефективне підприємство, орієнтоване на інновації.

Щодо вітчизняних реалій, то в законодавстві України на даний час немає ні чіткого формулювання поняття «молодий підприємець», яке давало б правові підстави для організаційної та економічної підтримки таких осіб.

Дану проблему неможливо вирішити без активної участі держави в формуванні механізмів підтримки підприємництва.

В сучасних умовах формування політики зайнятості, має відбуватися з врахуванням світових глобалізаційних процесів. Такі фактори як процеси глобалізація та регіоналізація світової економіки, швидкий прогрес інформаційних технологій, нові методи управління і стратегії бізнесу роблять вплив на рівень та якість зайнятості у сучасному світі.

Література

1. G.Grillod *The birth of the European Employment Strategy: the Luxembourg process [Electronic resource] // Europa // – 2011 – Access mode: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/txt/?uri=uriserv:c11318з>.*

2. Бурлай Т. В. *Актуальні проблеми зайнятості в новоінтегрованих країнах ЄС: уроки для України / Т. Бурлай // Економіка і прогнозування. – 2012. – № 2. – С. 71–85.*

3. П. Мазурок. *Конкурентоспроможність і проблеми зайнятості молоді // Економіка. – 2002. – № 3. – С. 111–113.*

4. Uniat A. *Analiseder Arbeitsmigrationder Ukrainerindie EU – Lander // Uniat A. // Platzbestimmung Osteuropasindersozio-okonomischen Globalizirung.- Berlin, 2013, – № 32. – S. 265–271.*

ЛЮДМИЛА ПЕТРИК

Науковий керівник:

к.е.н., доц. Смалюк Г. Ф.

МІГРАЦІЙНА КРИЗА В ЄВРОПІ

Міграція в Європу обумовлена рухом людей з відсталих держав з метою отримання прибуткового робочого місця, придбання нерухомості, отримання якісної освіти. Сім'ї шукають в Європі політичного притулку, евакуюються з зон військових дій. В Європу переважно їдуть мігранти з: Сомалі; Албанії; Нігерії; Гамбії; Ірану; Пакистану; Косово; Малі; Афганістану; Еритреї; Сирії; численних держав Чорної Африки (понад 30 країн, розташованих на південь від пустелі Сахара). Отже, міграційна криза в Європі виникла тому, що на всіх перерахованих вище територіях склалися важкі умови. Деякі країни, такі, як Афганістан і Нігерія віддалені один від одного, тому люди їдуть звідти з різних причин, а ось Іран і Пакистан, наприклад, замішані в одному військовому конфлікті. Найбільш актуальною та найгострішою проблемою останніх місяців у Європі є безпрецедентний за своїми масштабами і динамікою наплив біженців з країн Африки та Близького Сходу. Тисячі людей намагаючись прорватися через порт Кале із Франції до Великобританії, Євротунель під Ла-Маншем, кордони Греції,